

Sosește oara morții. Lungit el stă pe pat
 Și-aude de afară un plâns neincetat.
 «Ce-aud eu?» — il întreabă pe cancelarul său. —
 — Copii vreau la *tata* și-afară plâng mereu! —

«Deschide-le să intre! — de mine oar' li-i dor?» —
 — Pentru-a ta viață, doamne, și-ar da viața lor! —
 Acum in sală intră poporul său cu grabă,
 Ear regele se scoală și astfel ii întreabă:

«Copii, voi mă iubiți?» Și toți zic «da!» prin plâns.
 Atuncia domnitorul cu chipul palid, stins
 La cer privește-afară spre bolta lucitoare
 Și trage clopoțelul, apoi zimbînd el moare.

CURSUL LUMII

(de GOETHE)

Pe când eram eu tînăr, glumeț, voios, voinic,
 Al meu cap pentru pictori nu insemna nimic;
 Dar pe-atunci cam multe copile frumusele
 Erau nedreptățite de calea vieții mele.
 Ear azi, când tinereța de mult mi-a veștejit,
 Pe strade și pe piețe mi-e capul tăriit
 De pictori, ce m'arată ca pe un bătrîn nebun
 Pe vreun capac de pipă, ori pe vreun băț de alun.
 Dar unde sunt acuma copilele-mi deodată?
 O, vis de tinerețe, o stea in veci neuitată!
